

Chi Tran

Câu Truyện Phép Lạ Vào Ngày Lễ Tạ Ơn

Bài Ăn Tôi và Thiên Thần

Vào năm 1969, cô Heidi Olsen và mẹ cô đã mua một căn nhà mới ở khu chung cư có giá phải chăng mà không cần hồ sơ tín dụng cho cô và hai đứa con trai tá túc, vì cô chỉ là một nhân viên làm cho văn phòng bác sĩ và đi học ít thôi, nên ba mẹ cô sống rất nan khan chi tiêu.

Buổi sáng hôm Lễ Tạ Ơn, cô và hai đứa con trai tình cờ nhận được một gói bưu phẩm không biết đi đâu vì không ai gửi họ bưu phẩm nhà họ.

Tối hôm nay, lúc này cô lại phải đi mua thức ăn. Trong nhà cô thì thực sự không còn gì để ăn ngoài ba cái "hot dogs" còn lại trong tủ lạnh.

Cô tình cờ phải làm sao bây giờ, cô đã liêu u mình sa vào cảnh ngộ, làm sao thoát ra đây?

Đột nhiên người là Tuy nhiên. Cô tình cờ còn cách để hai đứa con đi ra công viên trước cửa ngày với ba cái "hot dogs". Khi nhìn lại, lúc quay lưng rời khỏi công viên, "Tôi còn nhớ hai đứa con trai tôi kêu rên, 'chúng con đói lắm.' Không có cha mẹ nào muốn nghe như thế vào bất cứ ngày nào.

Chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn đến thế.

Tuy nhiên, khi ba mẹ cô và công viên trở về và bắt đầu bước vào bậc thang để vào hồ

chung cậu mới muộn, thì số là đã xảy ra. Tất nhiên có một bà cậu như bé đang trút thớt nhớt trong khu chung cư đi ra báo cô, "Ôi, cậu ngốc. Ta sẽ làm bữa ăn tại Tòa án để con nhe."

Sao cậu?

Cô Heidi bắt đầu nhìn đó nhìn chằm chằm vào bà cậu mà cô chưa hề gặp trước đây - đầu cô chột lóe nghĩ đến cho hai thằng con ăn mà quên cậu thức mẹ chuyện bắt thành lính.

Chúa đã nhắc nhở cậu nguy hiểm. Khi cô Heidi bước vào căn hộ, nhìn cậu thấy đám mớ mớ nhà. Cô Olsen vẫn còn nhớ, "Tất cả ánh đèn trong nhà sáng lên, những ng trên bàn thì đầy đồ ăn, cậu thấy ngọt ngào vô cùng. Bà cậu đã cắt lát con gà tây ra. Bữa ăn của bà lạnh lẽo như một cái máy. Đôi mắt bà lấp lánh tinh quang. Còn để ăn hết, thức thì u lìm. Những đồ vật và kiếng cô đến là bóng như tôi thì tôi nhìn cậu thấy, những gì mà bà cậu dành cho tôi là tình yêu vô điều kiện, và đây là một trong những buổi tối đẹp nhất trong đời tôi chưa từng thấy những qua như thế bao giờ."

Sao bỗng nhiên lại có những người làm bữa ăn tại tòa án con cô Heidi vậy? Phải chăng chỉ là một người hàng xóm quá quái nào đó? Lúc mẹ con cô rời đi, bà cậu còn tặng cho một người một món quà - và đóng gói hết một món để ăn còn thừa cho mẹ con cô mang về, để ăn cho cậu tuấn. Có lẽ đây là phép lạ của lao nhớt.

Ngày hôm sau còn có chuyện để bắt gặp. Lúc cô Heidi gõ cửa để mang trả các đồ ăn thức ăn cho bà cậu hàng xóm, thì không thấy có ai trả lời. Cô kêu, "Tôi trộm nhìn qua các cửa sổ thì thấy trong nhà tối thui và trống rỗng - hoàn toàn không có một thức đồ đạc gì trong đó."

Cô vẫn nhìn cậu da gà mồi khi nhắc chuyện này. Cô nhìn ra bà cậu biết hết mọi sự về cô mà lúc đó cô không để ý (chẳng hạn như bà cậu thích ăn món salad khoai tây, và làm cho văn phòng bác sĩ, những vì một vài lý do xảy ra lúc đó, cô Heidi đã quên một không có hi.)

Cô kinh hãi và bối rối, nhìn liên tục với giám quản khu chung cư, thì được cho biết là "mọi người hay mọi người hai tuần nay" căn hộ đó trống không - không có ai.

Cô đã nói với ông ta là không thể nào - vì cô mới ăn tối thôi đó - ông giám quản liên hỏi cô có biết làm sao hay không - ông ta tiếp tục cô chực hỏi biết điên điên.

Ai trách ông đâu?

Nhưng cô biết có một phép lạ đã xảy ra làm thay đổi cuộc đời cô. Hiện nay cô Heidi đang điều hành một cơ sở mang tên "Các Thiên Thần Viên Tròn" (Angels Assistance) dành cho các phụ nữ đơn thân cô trong cái ngày đầu tiên năm xưa. Đó là một phép lạ thực sự! Phúc hạnh biết bất cứ lúc nào trong năm.

Sóng Biển đỏ ch

Ngày 18/11/19
